

Chương 174

Ngây Thơ

Ngồi một lúc, Đỗ Quyên ngáp một cái, nói: “Đi xuống.”

Lâm Xuân liền đứng dậy, thuận thế kéo nàng đứng lên, ôm nàng đi vài bước, phi thân nhảy xuống, vững vàng đứng trong sân Hoàng gia.

Đỗ Quyên thấp giọng cười nói: “Người vào nhà ta dễ dàng không tốn chút công sức nào. Sau này nhà ta bị mất trộm, người là hiềm nghi lớn nhất.”

Lâm Xuân đang định nói chuyện, chợt nghe giọng nói của Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh phía trước, vội dừng lại.

Chợt nghe Hoàng Tước Nhi nói: “... Trong nhà bạn rộn như vậy, phòng lớn còn chưa xây xong, người còn có tâm tư làm cái này? Đại Đầu bá bá nhìn thấy lại nói người, nói người không làm chính sự.”

Hạ Sinh nói: “Sao ta không làm chính sự chứ? Ta lại không chậm trễ làm việc. Lại nói, ta cũng không phải làm không, ta làm cái này cũng có lợi. Ta nói cho người biết, Tước Nhi, ta nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện đó.”

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên hỏi: “Nghĩ thông suốt cái gì?”

Hạ Sinh nói: “Trước kia Xuân Nhi và Đỗ Quyên nói với ta là, ta làm việc quá cứng nhắc, không có không khí sôi động, nói ta không có linh cảm. Ta thật không hiểu linh cảm là cái gì. Lúc này ta đã hiểu.”

Thanh âm của hắn lên cao chút, mang theo sự hưng phấn không thể đè nén được, “Như lúc ta khắc cái này cho người, trong đầu đều là bóng dáng của người: bộ dáng lúc người nói chuyện, lúc người đi bộ, lúc người hái trà... Bộ dáng lúc người cười rộ lên, còn có bộ dáng nhút nhát khi còn nhỏ, ta đều nhớ rõ ràng. Tước Nhi, ngày nào đó ta lại làm cho người tượng đá lúc người còn nhỏ...”

Nói xong, tựa hồ cảm thấy kéo xa, vội lại quay lại chính đề, nói: “Trong đầu ta đều là bóng dáng của người, ta liền muốn điêu khắc người theo cảm nhận trong lòng, cảm thấy tay rất thuận. Lúc này ta mới hiểu được, đây chính là linh cảm! Người là người sống, ta điêu khắc ra cũng sinh động như sống. Lúc ta làm những vật khác, đều không có sinh khí, cho nên là chết.”

Đỗ Quyên nghe được này, cùng Lâm Xuân nhìn nhau cười, cũng rất cao hứng.

Không nghĩ tới Hạ Sinh có thể lĩnh ngộ được tầng này, coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Hoàng Tước Nhi lại sẵn giọng: “Xem người nói kìa, ta không phải là vật sống hay là chết!”

Hạ Sinh vội vàng lắc đầu nói: “Không phải ý đó.”

Nói xong giờ khôi đá điêu khắc lên, dưới ánh trăng hướng Hoàng Tước Nhi ý bảo: “Tước Nhi người xem, ta điêu cả răng khểnh của người khi cười nữa...”

Có lẽ là cảm thấy ánh trăng mờ lung, sợ Hoàng Tước Nhi không thấy rõ, kéo tay của nàng sờ lên mặt tượng đá, “Nơi này, lộ ra có phải không? Ta thích nhìn người cười như vậy.”

Hoàng Tước Nhi then thùng, giật tay lại nói: “Ai nha, người điêu khắc răng khểnh của ta làm cái gì? Người...” Nàng bỗng nhiên không động, sờ sờ tay Hạ Sinh, cau mày nói, “Người xem tay người này, thô hơn cả vỏ cây. Không phải làm cho người bao tay sao. Sao không mang?”

Hạ Sinh ha hả cười nói: “Ta vừa làm việc, liền quên mất.”

Hoàng Tước Nhi dặn dò: “Nhớ rõ phải mang. Không phải nói tay thô khó coi. Người làm thứ này, cũng là công việc tỉ mỉ, thường phải dùng tay sờ. Nếu trên tay đều là vết chai, sợ là không sờ thấy.”

Hạ Sinh vội gật đầu nói: “Lần tới ta nhớ sẽ mang.”

Đỗ Quyên đều nghe ngây ngốc.

Bọn họ đang hẹn hò nhưng không nói lời ngon tiếng ngọt buồn nôn, nhưng mỗi câu Hạ Sinh nói đều lộ ra sự vấn vương với Hoàng Tước Nhi, trong lòng không lúc nào không nghĩ tới nàng. Hoàng Tước Nhi mở miệng cũng đầy sự quan tâm...

Thật là một tình cảm thuần phác chân thành tha thiết!

Xa xa truyền đến một tiếng huýt sáo.

Lâm Xuân vừa động, ghé sát vào tai Đỗ Quyên nói: “Ta đi . Người ngủ sớm chút đi.”

Đỗ Quyên gật đầu, nhìn hần phi thân phóng qua tường viện, như cũ từ Lâm gia ra cửa chính. Nàng mỉm cười, xoay người vào nhà, cũng không gọi Hoàng Tước Nhi.

Phòng cha mẹ vẫn sáng đèn.

Nghe tiếng động, Phùng Thị đi ra nói với nàng: “Nhanh đi ngủ, trễ lắm rồi. Sáng mai còn phải dậy sớm luyện công.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Nương đang thêu thùa may vá? Đã nói buổi tối không cần đốt đèn thức đêm, không nên làm hư đôi mắt, hồng rồi không phải thêm phiền toái cho chúng ta!”

Phùng Thị nhẹ giọng nói: “Nói bừa! Mắt nương hoàn hảo. Nương không làm nhiều chút, các người bận rộn như vậy, nào có ở không mà làm. Nạp đế giày cần dùng sức, các người đâm kim không nổi. Ta nạp sẵn đế giày, các người làm giày sẽ dễ dàng hơn.”

Ba khuê nữ khởi động gia nghiệp. Bé gái nũng nịu, lên núi săn thú, xuống sông bắt cá, ngay cả tiểu Hoàng Ly cũng như con trai tập võ, nàng còn có thể không dụng tâm! Mắt thấy Hoàng Tước Nhi muốn xuất giá, xiêm y, giày, đệm chăn đều phải nhanh chóng dự bị, bằng không đến trước mắt lại không làm kịp.

Mấy năm gần đây ngày qua thật tốt, chuyện nàng canh cánh cũng có tin tức, bởi vậy càng trẻ ra. Trong mắt nàng, buổi tối may vá thêm không tính là cái gì.

Đỗ Quyên khuyên không được, cũng tùy nàng đi, tự đi về phòng.

Ở gian phòng ngoài, Hoàng Ly một thân màu xanh đang ngồi trung bình tấn.

Người tiểu muội này luyện võ rất bền lòng có nghị lực, nhưng lại thực thích sạch sẽ. Buổi sáng luyện công xong gội đầu tắm rửa, nhẹ nhàng khoan khoái; Nhưng buổi tối luyện một thân mồ hôi, gội đầu lại không tiện, cho nên buổi tối nàng chỉ luyện một ít kiến thức cơ bản, như ngồi trung bình tấn, trồng chuối, thì ở trong phòng luyện.

Đỗ Quyên đi vòng qua nàng vào sau bình phong, thấy tiểu Viễn Thanh đã ngủ, đắp cái chăn mỏng tử, tay chân nhỏ co ro, ngón tay còn nhét trong miệng.

Nàng nhin không được tả oán nói: “Lại ngủ, cũng không chờ ta chơi một hồi.”

Hoàng Ly nghe xong bật cười, xì hơi nên ngồi không được, đành kết thúc công việc.

Nàng co duỗi chân bị tê cứng, vừa đi ra ngoài. Trong chốc lát đã bung cái bát về, ngồi vào bàn tròn dùng muống nhỏ múc ăn. Trong bát là nước sôi quậy bột mè, hương khí bốn phía.

Không có biện pháp. Nàng đói bụng, không ăn buổi tối đói bụng sẽ ngủ không được.

Đỗ Quyên nhìn buồn cười không thôi.

Hoàng Ly cũng không thềm để ý, vừa ăn, vừa nhìn chăm chăm vào mặt Đỗ Quyên, hâm mộ nói: “Nhị tỷ, mặt ngươi đều sáng trắng, nhìn không thấy lỗ chân lông. Ai! nếu ta có làn da như ngươi thì tốt rồi.”

Tâm tư thích đẹp của bé gái vượt xa hai vị tỷ tỷ.

Đỗ Quyên thay một cái áo ngủ rộng rãi, đi đến trước mặt nhéo mũi nàng nói: “Ngươi còn ngại làn da không tốt? Ngươi nên biết đủ đi! Hôm kia Quế Hương còn nói là mặt ngươi hồng hào, còn mềm mại hơn hoa. Ngươi còn ngại không tốt!”

Hoàng Ly quay đầu né tránh, cười nói: “Ai cùng nàng so!”

Quế Hương rất đẹp, nhưng thời dậy thì đến, trên mặt mọc lên mấy hạt mụn. Nàng tức giận muốn chết, hỏi thẳng Đỗ Quyên vì sao không dậy thì. Chẳng những Đỗ Quyên không dậy thì, ngay cả Hoàng Tước Nhi lớn hơn nàng cũng ít mọc mụn, hỏi nàng có bí quyết gì không.

Đỗ Quyên có thể có bí quyết gì chứ?

Thế chất mọi người bắt đồng, có vài người dễ mọc mụn.

Nàng cũng dạy Quế Hương không thể ăn cay nhiều chất kích thích cùng đầy mỡ gì đó, nhưng không thấy hiệu quả.

Ăn xong, Hoàng Ly lại năn nỉ nói: “Nhị tỷ. Ta muốn tắm rửa. Ngươi giúp ta lấy lòng trắng trứng, lúc ta tắm thuận tiện đắp mặt.”

“Được, tốt, tốt!” Đỗ Quyên nhận mệnh đáp ứng, “Ngươi nhanh lên, ta không mở được mắt rồi.”

Rồi dùng bột hạnh nhân, lòng trắng trứng gà, mật ong đánh thành nửa bát bột.

Đội Hoàng Tước Nhi đi vào, ba tỷ muội đều đắp, đợi gần khô hết mới rửa sạch lên giường ngủ. Trong tiếng sột soạt là tiếng thì thầm, tiếng cười nhẹ không ngừng.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly đi tới sau nhà tiểu di luyện công.

Nay, ở hậu viện Nhậm gia có năm người luyện công. Trừ bỏ Cửu Nhi, Lâm Xuân và Đỗ Quyên, lại thêm Hoàng Ly và tiểu Viễn Minh.

Không sai, Viễn Minh mới năm tuổi đã bắt đầu bị hấn cha tàn phá.

Luyện đến khi mặt trời từ phía sau núi chui ra ngoài, mọi người mới thu công.

Cửu Nhi đi tới cười hỏi: “Đỗ Quyên, ngươi hôm nay làm cái gì?”

Đỗ Quyên lau mồ hôi, sắc hồng trên mặt bắn ra bốn phía, làm thiếu niên nhìn ngây người, mắt sáng rực lên, tim đập nhanh gấp bội.

Từ nhỏ hắn đã thích chơi chung với Đỗ Quyên. Trừ bỏ thích nàng, còn bởi vì hắn, Lâm Xuân và Đỗ Quyên hợp ý nhất. Hiện tại thì khác rồi. Hắn dùng ánh mắt mỗi tình đầu của thiếu niên nhìn thiếu nữ, lòng tràn đầy hạt giống tình yêu nảy nở ngọt ngào và chờ đợi, như cây non nhẹ nhàng quét qua trái tim, ngứa ngáy run rẩy, lại có chút vội vàng khó nén, không biết phải như thế nào mới tốt. Hoặc là, cứ như vậy cùng nàng ở một chỗ, vẫn nhìn nàng, tốt nhất có thể nắm tay nàng.

Đỗ Quyên nói: “Ta? Hôm nay ta chuẩn bị đi túi tôm.”

Cửu Nhi vội nói: “Ta cùng đi với ngươi. Ta muốn ở nhà nghỉ vài ngày rồi mới lên núi, không làm gì hết, nhưng ta lại không ngồi không được, không bằng đi vớt chút cá trở về ăn.”

Đỗ Quyên không thèm để ý gật đầu nói: “Tốt nha! Chúng ta ăn cơm xong rồi đi, ngươi nhanh lên. Ta không chờ ngươi đâu.”

Bốn phía thôn Thanh Tuyền trừ bỏ núi vẫn là núi, một mình đi thật không ổn, nên mọi người thường hẹn nhau đi chung.

Cửu Nhi mừng rỡ, vội vàng gật đầu xoay người chạy.

Lâm Xuân nhìn bóng lưng hắn, cảm giác có chút kỳ quái, nhưng không nói được vì sao.

Trên đường về nhà, hắn đối với Đỗ Quyên nói: “Đem theo Như Gió.”

Lúc tử muội Hoàng gia vào núi, huynh đệ Lâm gia luôn có người đi theo. Sau khi Như Gió tới, nếu Lâm Xuân không rảnh, sẽ kêu Như Gió đi theo. Bởi vậy dù biết Cửu Nhi muốn đi, Lâm Xuân cũng an bài như vậy.

Đỗ Quyên gật gật đầu, biết hắn quan tâm mình.

Điêm tâm xong, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Ly thu thập lưới và giỏ, Cửu Nhi khiêng lưới đánh cá tới, Quế Hương cầm gùi lớn theo ở phía sau.

Đỗ Quyên cười nói: “Nhanh như vậy!”

Cửu Nhi nói: “Còn nhanh? Nếu không phải Quế Hương đòi đi theo, ta đã sớm tới.”

Quế Hương đắc ý cười nói: “Ai muốn cùng ngươi chứ? Ta nghe nói Đỗ Quyên đi túi tôm, ta mới chịu đến. Ngươi không đi thì ta cũng đi. Ngươi còn nói như vậy, chúng ta không cho ngươi đi theo!”

Đỗ Quyên nhin cười không được.

Chút tâm tư của Quế Hương, nàng thấy được rõ ràng: thích Cửu Nhi mà miệng không theo lòng, đem sự ngây thơ, tùy hứng và thiên chân hồn nhiên của thiếu nữ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu không nhờ tính tình hoạt bát, thì Quế Hương có chút giống tính tình Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lô Mộng), vừa vặn Cửu Nhi cũng là biểu ca của nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng thật đáng yêu. Về đáng yêu đó, nàng không học được.

Đội thu thập xong xuôi, mọi người liền xuất phát .

Ra viện, Đỗ Quyên hướng Lâm gia hô to: “Nhu Gió!”

Đứng một hồi, Nhu Gió từ trong nhà Lâm gia chậm rãi đi ra, cọ cọ vào cánh tay Đỗ Quyên, còn đối với Cửu Nhi gầm rú một tiếng, hết sức cao hứng.

Cửu Nhi cười mắng: “Gầm rú cái gì? Lần trước kêu người lên núi, cũng không cho mặt mũi!”

Đỗ Quyên xuy một tiếng cười, nói: “Đi thôi!”

Bọn họ đi dọc theo bờ ruộng dưới chân núi, Cửu Nhi và Quế Hương ở dưới sông thôn Thanh Tuyên thả lưới bắt cá, tỷ muội Đỗ Quyên thì ở hồ nước, trong ao túi tôm, Nhu Gió vui vẻ chạy khắp nơi, bơi qua sông, chạy vội tới chân núi.

Mùa xuân là thời điểm túi tôm dễ dàng nhất.

Đem lọp tôm đề xuống nước nơi có nhiều rong rêu, mỗi lần giở lên, trong lọp đầy ắp tôm nhỏ, đầy sinh lực, thập phần náo nhiệt.

Hoàng Ly cúi người xuống, hai tay không ngừng bắt tôm trong lọp thả vào sọt, miệng còn lái nhải nhắc: “Buổi tối dùng tôm chưng trứng gà, lại nấu cái chân giò hun khói, canh tôm cải thảo.”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười.

Nàng nóng lòng đi túi tôm, chủ yếu vẫn là vì nuôi gà.

Tôm dễ bắt hơn cá nhỏ, không cần phải thanh lý ruột.

Trong núi nhiều năm, mỗi lần túi tôm về, các nàng trực tiếp sấy tôm trên giường lò, sau đó giã thành bột tôm. Đây chính là bột giàu đạm và calcium. Những phần tạp khác thì cho gà ăn, gà sẽ đẻ trứng nhanh nhất. Người cũng có thể ăn, lúc nấu canh cho vào một chút, hương vị sẽ thơm ngon hơn.

Bởi vậy, tỷ muội các nàng trước giờ rất nghiêm túc túi tôm.

Mỗi lần túi được nhiều tôm, hai chị em nhịn không được vui vẻ hừ hừ bài hát trẻ em. Nhặt xong một mẻ lại đổi chỗ đặt lọp. Mệt mỏi thì đứng nghỉ một lát, nhìn núi chung quanh, nhìn thôn trang xa xa, rồi ngắm dòng sông nước chảy, hết sức thích ý!

So sánh với các nàng, Cửu Nhi và Quế Hương ở bên bờ sông bắt cá lại bất đồng.

Chương 175

Hỉ Triệu

Cửu Nhi căn bản không có tâm tư đánh cá. Hắn đi theo là vì muốn nói chuyện với Đỗ Quyên.

Quế Hương chỉ cần đi theo biểu ca Cửu Nhi là vui vẻ. Lúc thì hỏi hắn tình hình săn thú trên núi, một hồi nói cho hắn biết chuyện lý thú trong nhà, khi thì bỏ lại giỏ cá đi hái hành liễu dọc bờ sông, nói là bện cái mũ cho Cửu Nhi ca ca đội.

Cửu Nhi không yên lòng trả lời, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Đỗ Quyên bên kia.

Lúc đi dọc lên thượng nguồn, Quế Hương lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Cửu Nhi nhanh tay, từ phía sau đỡ lấy nàng, nhíu mày quát: “Đi đường cũng không vững! Đã nói người đừng đi, người nhất định muốn theo tới. Nếu ngã thì sao?”

Quế Hương nương vào cánh tay mạnh mẽ của hắn đứng vững, bị mắng cũng không tức giận, bởi vì biết hắn quan tâm nàng, làm mặt quỷ phản đối hắn, nói: “Cũng không té ngã mà!”

Cửu Nhi bắt đắc dĩ, sợ nàng té thật, đơn giản kéo giỏ cá trên tay nàng qua tay mình, cho nàng đi tay không.

Quế Hương càng vui vẻ, cười tùm tùm chạy ở phía trước.

Cửu Nhi thấy nàng xoay xoay, cố ý hỏi: “Có muốn ta cống người hay không?”

Quế Hương ngượng ngùng sảng giọng: “Ta vô dụng như vậy sao?”

Cửu Nhi vai khiêng lưới đánh cá, tay xách giỏ cá, nghe xong lời này, cúi đầu nhìn giỏ cá kinh ngạc hỏi: “Người rất hữu dụng sao? Người có ích lợi gì?”

Quế Hương làm bộ như không phát hiện động tác của hắn, đắc ý nói: “Đội người kéo lưới cá lên, ta giúp người nhặt cá a!”

Cửu Nhi hừ một tiếng, không có biện pháp gì với nàng.

Từ lúc đại tỷ Thủy Tú xuất giá, trong nhà hắn còn lại mấy huynh đệ. Không dễ dàng đại ca cưới đại tẩu về, thai đầu đại tẩu sinh con trai, nương liền coi đứa cháu bên ngoại làm người thích này như khuê nữ. Hắn cũng rất thương yêu người biểu muội này, sẽ không chọc giận nàng thương tâm.

Hai huynh muội người tới ta đi đâu võ mồm, lại đổi một khúc sông khác thả lưới.

Thả được mấy lần, Cửu Nhi đích thực nhịn không được, nói với Quế Hương: “Đi, đi qua bên Đổ Quyên. Trong hồ cũng có cá.”

Quế Hương cũng nguyện ý, bởi vì nàng cảm thấy không có Đổ Quyên, Cửu Nhi không hăng hái lắm.

Tận đáy lòng nàng thầm cảm thấy Cửu Nhi thích Đổ Quyên, lại không muốn nhìn thẳng vào sự thật. Dù sao Đổ Quyên gả cho Lâm Xuân là nhất định. Nàng không cần thiết đoán mò.

Hai người đi tới bờ hồ nơi Đổ Quyên túi tôm. Đổ Quyên đang kéo một lợp tôm lên bờ để Hoàng Ly nhặt. Nàng chắt vắn: “Sao các người lại tới đây?”

Cửu Nhi không giải thích được, hỏi ngược lại: “Chúng ta không thể lại đây?”

Đổ Quyên nói: “Dĩ nhiên rồi. Lưới cá lớn của người tung ra một cái, lại 'rầm rầm' trong nước đảo vài cái, tôm đều bị sợ chạy hết, ta còn túi tôm gì nữa, ở không coi người đánh cá sao? Lúc trước ta không chịu cùng người túi tôm bên bờ sông cũng là lý do này.”

Quế Hương lập tức phủi sạch nói: “Là Cửu Nhi ca ca muốn đến.”

Cửu Nhi vội cười nói: “Vậy ta để người ở phía trước, ta đi theo phía sau.”

Đổ Quyên buồn bực nói: “Sao các người nhất định phải giành chỗ với ta?”

Cửu Nhi ngượng ngùng nói: “Không phải ta đoạt chỗ với người. Chúng ta ở chung một chỗ, cười nói náo nhiệt chút. Ta và Quế Hương ở bên kia không hứng thú chút nào!”

Hoàng Ly nhặt sạch sẽ tôm trong lợp, ở bên mép nước rửa tay, nói: “Nhị tỷ, đừng nói nữa, đường không phải của chúng ta. Quế Hương tỷ, chúng ta đổi người đi. Ta và Cửu Nhi ca ca đánh cá, người cùng nhị tỷ ta túi tôm.”

Nàng đang muốn xem đánh cá đâu.

Quế Hương cũng ngại trề, muốn cùng Đổ Quyên trò chuyện, câu còn không được, vội đáp ứng.

Vì thế, hai nhóm người lại bận rộn.

Đổ Quyên vừa kéo tôm, vừa thầm oán, nói Cửu Nhi làm tôm nàng sợ chạy mất.

Cửu Nhi hắc hắc cười, không để ý nàng.

Khi nói chuyện, hắn kéo một lưới lên, bên trong là một con hồng lý lớn, nhất thời mừng rỡ, kêu lên: “Thế nào? Nếu ta không tới đây thì không bắt được cá rồi.”

Quế Hương và Đỗ Quyên lập tức chạy qua xem.

Hoàng Ly nhìn chăm chăm con cá chép kia, hai mắt tỏa sáng, thất thanh nói: “Cá sốt chua ngọt!”

Ba người khác nhất thời cười ngửa tới ngửa lui.

Quế Hương thở gấp nói: “Cá sốt chua ngọt lớn lên trong hồ nước!”

Hoàng Ly chu môi nói: “Người lại chơi chữ!”, rồi tiếc hận nói: “Chỉ có một con à! Nếu là nhiều, ta còn có thể mặt dày xin Cửu Nhi ca ca một con về nhà nấu cá sốt chua ngọt.”

Đỗ Quyên cười nói: “Người mau bỏ tâm tư này. Cửu Nhi đánh cá phải hiểu kính thái gia cùng thái nãi nãi trước, rồi gia gia nãi nãi, còn có cha và nương. Lo trong nhà xong còn Quế Hương muội muội nữa, khẳng định phải đưa cho Quế Hương muội muội, không thể khuy tay cong ra ngoài, cho người bên ngoài trước. Tính như vậy, ít nhất phải bắt được bốn năm con cá chép mới có thể đến tay người muội muội kết nghĩa này.”

Nói một lúc, Quế Hương nghe trong lòng rất hường thụ.

Khó được nhất là, Cửu Nhi không phản đối, không giải thích, mà chấp nhận cách nói của Đỗ Quyên. Cũng có nghĩa là trong lòng Cửu Nhi, nàng xếp hạng trước Đỗ Quyên, với nàng mà nói, Đỗ Quyên xem như “người ngoài”.

Nàng liếc mắt nhìn Cửu Nhi, vừa vui lại sẵn giọng: “Hắn mới không cho ta đâu.”

Hoàng Ly làm cái biểu tình thất vọng, thúc Cửu Nhi nói: “Cửu Nhi ca ca, vậy người mau mau thả lưới, bắt thêm mấy con cá chép, tỷ ta đang xếp hàng đó!”

Đỗ Quyên và Quế Hương nở nụ cười.

Cửu Nhi cũng cười. Hắn không suy nghĩ nhiều như vậy, lại càng không phân thân sợ.

Hắn đem lưới cá xoay qua, giữ sạch tạp vật bám trong lưới, sau đó hướng Đỗ Quyên chớp chớp mắt, lại cười nói với Quế Hương: “Ta nào dám! Dù không hiểu kính lão thái gia lão thái thái, cũng phải cho người trước. Bằng không, người khóc lên, cô cô còn không về nhà mẹ đẻ tìm ta tính sổ. Nương ta khẳng định sẽ đánh ta.”

Nói xong dùng sức ném lưới vào hồ nước, đợi nó chậm rãi chìm xuống, mới nhẹ nhàng lay động cành trúc, xua cá về phía lưới.

Quế Hương dậm chân không thuận theo, nói mình là người không phân rõ phải trái sao!

Ánh mắt nhìn về phía Cửu Nhi long lanh, hờn dỗi giận quay đi, rất đáng yêu.

Đỗ Quyên cũng cười nói: “Cửu Nhi, người thật oan uổng Quế Hương. Tính tình Quế Hương thẳng chút, kỳ thật rất thông tình đạt lý, nói tới có chút giống tính tình của mẹ nuôi, cũng giống Thủy Tú tỷ tỷ. Ân, cô nương nhà các người đều lạnh lẽo chân thành tha thiết.”

Quế Hương nghe xong càng thích.

Đây cũng là lý do nàng và Đỗ Quyên tốt, không ghen tị Đỗ Quyên: Đỗ Quyên đối với nàng rất tốt, dạy nàng rất nhiều thứ. Nàng làm không đúng, Đỗ Quyên sẽ trực tiếp chỉ ra, nhưng trước mặt người khác trước giờ đều khen nàng, bởi vậy nàng phá lệ thích nàng.

Đỗ Quyên là cô gái xuất sắc nhất trong thôn. Nàng đi theo Đỗ Quyên học, cũng rất xuất sắc. Tương lai, các nàng còn có thể là chị em dâu.

Cửu Nhi gạt đầu, thực “công chính” bình luận: “Nha đầu kia coi như hiểu chuyện.”

Hắn cảm thấy lúc ở cùng với Đỗ Quyên mà dung sủng Quế Hương biểu muội, càng lộ vẻ thân cận hơn.

Chẳng phải là vậy hay sao, nếu ... Đỗ Quyên thành tẩu tử của Quế Hương!

Hắn nhìn không được nhếch miệng cười, trong lòng thập phần sung sướng, tay lay động cành trúc không ngừng, quây đến bọt nước văng khắp nơi. Chờ lúc hắn lưới kéo lên, mấy cô gái kinh ngạc không thôi.

Hoàng Ly đầu tiên kêu lên: “Sao còn không thu lưới? Chần chờ, cá đều bị người dọa chạy mất hết.”

Cửu Nhi có thể mới nhớ tới, không khỏi lúng túng cười, vội vàng đặt hai cây trúc ở bên hông, hai tay dùng sức kéo lưới lên.

Có lẽ mẻ lưới thứ nhất cho mọi người một kinh hỉ, đối với mẻ lưới thứ hai, bọn họ đều có sự chờ mong lớn. Đỗ Quyên cũng bỏ mặc túi tôm, cùng Quế Hương, Hoàng Ly ba người sáu con mắt đồng loạt nhìn chăm chăm Cửu Nhi, hận không thể bắn vào nước.

Cũng không đợi lâu, lưới đánh cá rất nhanh rời mặt nước.

Bọt nước văng khắp nơi, cá rời khỏi nước bật lên không ngừng, chấn động đến mức lưới cá đứng đưa lên xuống.

Hoàng Ly và Quế Hương vỗ tay kêu to: “Lại có một con Hồng Lý! Còn có cá lớn!”

Cửu Nhi nhanh chóng chuyển lưới đánh cá lên trên cỏ, vì thế mọi người thấy rõ ràng: mẻ lưới này vớt được một con Hồng Lý, còn có hai con cá trắm cỏ to, còn có mấy con cá trích. Cá chép và cá trắm cỏ đều đều trên 2 cân.

Đỗ Quyên trừng lớn mắt nói: “Hôm nay sao vận khí người tốt như vậy chứ?”

Hồ nước này không ở trong núi, thường có người đến thả lưới, sao lại có cá lớn như vậy chứ? Chẳng lẽ là cá lọt lưới đều để cho Cửu Nhi đựng phải!

Cửu Nhi kích động không kiềm chế được

Đây là điềm tốt a!

Hắn một lòng nhớ thương muốn tới tìm Đỗ Quyên, tới rồi liên tục lưới được 2 con Hồng Lý. Điềm này nói cái gì?

Thuyết minh là chuyện trong lòng hắn nghĩ nhất định có thể thành, đây là điềm hi!

Điềm hi a, hắn nhìn Đỗ Quyên ha hả cười.

Đỗ Quyên còn tưởng rằng hắn đang đắc ý, liền bẻ ngón tay nói: “Ta đếm rồi, tính cả cá trích cũng có 5 cá lớn, ta là muội muội kết nghĩa cũng nên được chia một con.”

Cửu Nhi gật đầu nói: “Chia, chia!”

Quế Hương cũng cảm thấy đây là điềm lành, bất quá là điềm hi của nàng.

Nàng vừa bỏ cá vào giỏ, vừa cười nói: “Đỗ Quyên, ngươi đừng vội, đợi Cửu Nhi ca ca lưới thêm vài mẻ, không chừng còn có thể lưới được Hồng Lý. Đến lúc đó chia cho ngươi một con cá chép. Không phải Hoàng Ly nói muốn làm cá sôt chua ngọt sao!”

Một lời nhắc nhở, Hoàng Ly lại bắt đầu thúc giục Cửu Nhi.

Đỗ Quyên nhìn tâm ngứa một chút, thâm oán Cửu Nhi nói: “Đều tại ngươi, làm chúng ta không còn tâm tình túi tôm. Ngươi tránh ra, để cho ta tới thả lưới. Ta ngứa tay rồi!”

Cửu Nhi nhìn Đỗ Quyên từ trên xuống dưới, không cách nào tưởng tượng ra được nàng có thể kẹp hai cây trúc dài ở bên hông dùng sức run run kéo. Hình ảnh kia quá quái dị đi, cho nên xoa dịu nói: “Lưới rất nặng, ngươi không đủ sức kéo lên đâu.”

Quế Hương dậm chân cười nói: “Ai yêu, Đỗ Quyên! Ngươi như vậy mà đi kéo lưới còn ra bộ dáng gì!” Nàng cũng tưởng tượng tình cảnh Đỗ Quyên kéo lưới, cười không ngừng.

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Không phải ta chưa từng bắt cá. Ngạc nhiên gì chứ!”

Quế Hương nói: “Không giống đâu. Khi đó ngươi xuống nước...”

Cửu Nhi vội nói: “Đừng nóng vội, ta thả lưới thêm vài lần, chia cá cho ngươi là được.”

Nói xong, cảm giác bận rộn đến mức người khô nóng, liền cởi áo ngoài ném cho Quế Hương, bên trong chỉ mặc áo ngắn không có tay, lộ ra hai cánh tay rắn chắc hữu lực.

Hai tay hắn nâng cao thanh trúc, nhẹ nhàng vung, lưới đánh cá ướn sững nặng nề trên tay hắn phảng phất nhẹ như không có gì, lập tức chìm trong ao nước.

Hắn vừa rung rung thanh trúc, vừa cười nói với Đỗ Quyên: “Để xem mẻ này thế nào.”

Đang bận, từ trong thôn một người vội vàng chạy đến.

Tới gần hơn mới nhìn rõ là Lâm Xuân.

Hắn đã cởi áo khoác mặc làm việc, chỉ mặc áo ngắn xám cùng quần, bên hông buộc đai lưng vải cùng màu, bước đi như bay xẹt đến.

Quê Hương thấy hắn đặc biệt cao hứng.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên, Cửu Nhi và nàng, đúng là hai cặp.

Bởi vậy thật xa đã cười với hắn nói: “Xuân Sinh ca ca, người mau đến xem, Cửu Nhi ca ca lưới được 2 con Hồng Lý nè!”

Lâm Xuân đi tới trước mặt mọi người, quan sát Đỗ Quyên trước, thấy nàng vẫn bình thường, mới kinh ngạc hỏi: “Sao ao này có cá chép lớn chứ?”

Nói xong thăm dò nhìn vào trong giỏ cá, quả nhiên có hai con Hồng Lý, đại khái hơn ba cân, nên nhìn Cửu Nhi cười nói: “Người hên quá, 'cá lọt lưới' cũng để người bắt được!”

Đỗ Quyên nói: “Ta cũng nói như vậy đó.”

Cửu Nhi cười ha ha, hết sức cao hứng.

Lại kéo lưới lên, chỉ có mấy con cá trích và cá chạch, mọi người đều nói hắn dùng hết vận khí tốt rồi.

Lâm Xuân chuyển hướng Đỗ Quyên hỏi: “Túi được bao nhiêu tôm?”

Đỗ Quyên nói còn chưa bao nhiêu, đều do Cửu Nhi, chạy tới đây đánh cá, làm hại nàng cũng không có tâm tư túi tôm.

Lâm Xuân khom lưng nhặt tôm, giúp nàng vớt lên.

Đỗ Quyên liền cầm gùi đi theo phía sau hắn nhặt tôm.

Hoàng Ly vẫn nhìn chăm chăm Cửu Nhi như cũ, chờ đợi có thể lấy được Hồng Lý.

Nhưng Cửu Nhi lại không lưới được Hồng Lý, ngay cả cá trắm cỏ cũng không lưới được, đều là một ít cá không dài quá nửa thước.

Hắn không thèm để ý chút nào, nghĩ rằng một đôi Hồng Lý vừa đủ ...

Chương 176

Có Tình Ý

Vội một hồi, bởi hôm nay không nắng, cũng không biết mấy giờ, mọi người cảm thấy mệt mỏi mới ngồi xuống nghỉ tạm.

Hoàng Ly lập tức lấy ra một cái bao, cầm chút mĂNG khô cho mọi người ăn.

Đỗ Quyên cười hỏi nàng nói: “Đói chết rồi?”

Hoàng Ly mềm mại hừ hai tiếng, hỏi Lâm Xuân: “Xuân Sinh ca ca, lúc người tới, đại tỷ ta nấu cơm xong chưa?”

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, nói: “Ta không tới nhà người, không biết đâu.”

Đỗ Quyên cười nuốt mĂNG trong miệng xuống, nói: “Cái này còn hỏi? Lâm Xuân kết thúc công việc đi ra xả hơi, khẳng định đã đến trưa. Trời này chắc sắp đổ mưa, chúng ta lướt thêm vài mẻ nữa rồi về nhà. Người ráng nhìn đi!”

Quế Hương nhìn Hoàng Ly dùng sức cười, cảm thấy nàng lúc nào cũng nhớ kỹ ăn ngon, thật buồn cười.

Cửu Nhi thanh thản hỏi Lâm Xuân, lúc nào thì xây phòng ở.

Lâm Xuân nói, đã định ngày, mừng một tháng tư bắt đầu xới đất động công.

Lúc trước, hấn và Hạ Sinh đã chuẩn bị vật liệu, đá xanh làm móng, cột to làm kèo, Đại Lương, đòn tay và cái rui, tấm ngấn, còn mời người mở lò đốt gạch ngói, đều đã trù bị sẵn sàng, chỉ còn chờ mở công, thỉnh đầy đủ nhân thủ, khoảng bốn năm ngày là có thể hoàn thành.

Hấn như tổng công trình sư vậy, tính toán diện tích nhà mới, vẽ ra hoạ đồ, tính toán bề rộng và chiều cao của tường viện sẽ cần bao nhiêu gạch ngói, cột dài ngắn, cho nên mới có thể chuẩn bị trước một bước.

Quế Hương nghe nói là 8 gian phòng chính, gì đó 4 gian, vội hỏi: “Thu Sinh và Hạ Sinh biểu ca ở phòng xây thêm, người và Đông Sinh ở sương phòng, vậy Đại Đầu cậu và mợ ở đâu?”

Lâm Xuân nói: “Cha và nương muốn ở với ai thì ở với người đó.”

Quế Hương nói: “Nhà kia cũng không đủ đâu.”

Lâm Xuân hiểu ý của nàng, liền giải thích: “Chiều ngang phòng chính chỉ đủ 8 gian, nhưng hậu viện còn có sương phòng. Sương phòng tiền viện đều có phòng bên. Như vậy từng phòng đều có năm sáu gian phòng trở lên, ở đủ.”

Lúc Lâm Xuân thiết kế quy hoạch sân, Đỗ Quyên cũng giúp hắn tính toán qua, bởi vậy rất rõ ràng kết cấu, nên không hỏi, chỉ cười nói: “Tương lai bốn người các người đều thành thân, lại sinh mấy đứa nhỏ, viện kia sẽ náo nhiệt. Sớm muộn gì, tựa như”, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “...tựa như gà xổng chuồng, như ong vỡ tổ. Sách, sách! Nghĩ tới tình hình kia thật đồ sộ!”

Mọi người cười rộ lên.

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên thật sâu, không lên tiếng cũng không cười.

Cửu Nhi cười hào sảng, vui vẻ nhất.

Đỗ Quyên nói lời này có nghĩa nàng không có ý định gả cho Lâm Xuân. Bằng không, có cô gái nào trước mặt vị hôn phu nói tương lai sinh bao nhiêu đứa nhỏ...

Nàng nói “tương lai bốn người các người đều thành thân”, giọng điệu hoàn toàn là chuyện không liên quan tới mình.

Quế Hương cười nói: “Ái dà, Đỗ Quyên! Người cũng thật biết so.”

Đỗ Quyên nói: “Nhà ông ngoại ta là như vậy, nhìn rất dọa người.”

Vừa nói vừa hỏi Lâm Xuân: “Hiện tại như vậy ở là đủ, chờ các người tương lai sinh vài đứa nhỏ, đứa nhỏ sẽ trưởng thành đón dâu, phải làm thế nào?”

Bởi vì nàng thấy, chung quanh Lâm gia đã không còn đất trống.

Lâm Xuân nói: “Tương lai nhiều người, nơi này sẽ làm tổ trạch giữ cho đại ca, chúng ta sẽ dọn ra ngoài. Đây là quy củ. Cha ta trước đây cũng ở với gia gia bên Cửu Nhi, sau này mới chuyển ra.”

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ nói: “Ta nói mà!”

Tiếp, nàng cố ý nói với Cửu Nhi và Quế Hương: “Cái này thật sự là “Người so với người, tức chết người”! Vốn một hàng ba gia đình đều không sai biệt lắm, bây giờ nhà Lâm Xuân xây lớn như vậy, vừa lúc nằm ngay ở giữa, biến thành đại địa chủ, làm cho nhà ta và nhà Nhị Nha giống như làm công cho nhà địa chủ, nhỏ xíu!”

Mọi người sừng sốt một chút, lại là một trận cười. Ngay cả Lâm Xuân cũng cười.

Cửu Nhi cười nói: “Người còn sợ tương lai không có nhà ở!”

Vẻ mặt và khẩu khí đều mang hàm ý, lại không tiện nói rõ.

Quế Hương nghĩ là: nàng cảm thấy lời vừa rồi của Đỗ Quyên, và lời lúc nãy, đều là cố ý nói với Lâm Xuân, đầy tình ý và thâm ý sâu sắc. Tựa như

nàng thường đùa với Cửu Nhi, gặp mặt đều muốn tranh cãi vài câu, sặc vài tiếng, nhưng nếu một ngày nào đó hai người nói chuyện khách sáo, hoặc là không lên tiếng, đó nhất định là nháo mâu thuẫn.

Con gái sao, luôn nói một đằng nghĩ một nẻo.

Nàng liền cười nói: “Có xuân Sinh ca ca, người còn sợ không ở được nhà đẹp?”

Đỗ Quyên nói: “Cũng phải, ta đã sớm nói với Lâm Xuân là tương lai nhất định phải giúp ta xây một căn nhà nhỏ tinh xảo, giá tiền còn phải rẻ.”

Cửu Nhi nghe được phá lệ vui vẻ. Ý của Đỗ Quyên quá rõ ràng!

Nếu nàng có ý gả cho Lâm Xuân, còn có thể nói như vậy sao?

Dĩ nhiên là đến ở nhà Lâm Xuân, đâu cần một căn nhà khác.

Trong lòng hẳn quyết định, nhất định phải tìm một đất tốt, dựng một căn khác hẳn thôn Thanh Tuyền, cho Đỗ Quyên thích.

Quê Hương cũng cười thâm: Đỗ Quyên muốn Lâm Xuân giúp nàng cái “Tinh xảo viện”, lại cố ý nói giá tiền phải rẻ. Đợi đến lúc thành người một nhà, còn nói gì có tiền hay không.

Nghe cả nửa ngày Hoàng Ly nhét một cây măng khô cuối cùng vào miệng nhai, vỗ vỗ tay, trịnh trọng nói với Lâm Xuân: “Xuân Sinh ca ca, chờ thêm hai năm, ta mời người hỗ trợ xây căn nhà lớn. Dù không rộng bằng nhà của người, cũng phải cao hơn nhà người. Ta muốn nhà hai tầng, “Dục nghèo ngàn dặm mục, cao hơn một tầng.” đứng trên cao mới có thể nhìn được xa!”

Ánh mắt, vẻ mặt của bé gái thực kiên định.

Lâm Xuân trầm thấp cười một tiếng, ngắn gọn đáp: “Tốt!”

Đỗ Quyên nghe xong ngạc nhiên. Nàng vẫn biết tiểu muội có lòng dạ cao, cũng không cảm thấy không tốt, trước mắt nhưng có chút lo lắng, tựa hồ nàng càng lớn lên, tính tình càng mạnh mẽ.

Nàng nghiêm túc đối với Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, nhị tỷ vừa rồi là nói đùa. Kỳ thật, chỉ cần trong nhà hòa thuận, ở nhà nào đều không trọng yếu. Như nhà chúng ta bây giờ, chẳng lẽ không tốt?”

Hoàng Ly nói: “Ta cũng chưa nói không tốt. Ta chỉ muốn xây nhà đẹp một chút cũng không đúng sao. Nhà chúng ta đều là khuê nữ, khuê nữ nên ở lầu các. Ta muốn một căn nhà lầu nhỏ có gì không đúng chứ?”

Đỗ Quyên: “...”

Cửu Nhi nói: “Đúng! Hoàng Ly có chí khí! Đến lúc đó chúng ta đều đi hỗ trợ.”

Trong núi xây nhà cũng không rẻ. Không nói gì khác, cây lớn trong núi sâu, tự nó không có chân chạy đến nhà, dĩ nhiên phải cần lao động chặt cây sau đó khiêng về.

Bốn cha con Lâm gia như con kiến chuyên nhà vậy. Hết một thời gian dài tìm kiếm và làm việc, bọn họ mới tích lũy được không ít vật liệu và gỗ, tích trữ cho phòng ở hôm nay. Hoàng gia chỉ có một người đàn ông là Hoàng Lão Thực, sao có thể so?

Hoàng Ly cũng không nói suông, nàng đã sớm nghĩ xong: ra bạc thỉnh người làm!

Bằng không nàng dụng tâm luyện công làm cái gì?

Đây còn không phải là vì kiếm tiền!

Hai năm qua, Đỗ Quyên sao chế trà để tiểu dượng đem ra ngoài bán. Cũng bán được mấy chục lượng bạc. Bởi vậy nàng rất có lòng tin, cảm thấy chờ mình học thành võ công xong, khởi động Hoàng gia thì không thành vấn đề.

Khi nói chuyện, trời lát phát mưa phùn, sương mù phủ khắp ruộng đồng.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly vội đội đầu lạp lên, nhìn rất nhàn nhã.

Lâm Xuân đưa tay đặt lên miệng, huýt sáo vang dội gọi Như Gió.

Trong khi chờ đợi, hấn và Cửu Nhi ai nấy tự thả lưới túi tôm, đợi Như gió nhanh như chớp, miệng vẫn ngậm một con hươu bào, từ trên núi phóng xuống, mấy người mới lên đường đi về.

Đi trong mưa bụi, tâm tình cũng bị mưa bụi gột rửa dễ chịu, lộ ra tinh thần phấn chấn bông bột và tươi trẻ. Quế Hương thập phần vui sướng, vừa đi vừa líu ríu nói chuyện với Đỗ Quyên.

Cửu Nhi muốn chia cá cho Đỗ Quyên, nàng chối từ không chịu, nói mình cũng thường bắt cá, không cần cố ý chiếu cố nhà nàng.

Hôm nay Cửu Nhi vớt được Hồng Lý có tâm tư đặc biệt, không hề ép nữa, nói: “Cá chép hiếm khi bắt được, ta cầm về nhà nuôi trong hồ nước ở hậu viện đi.”

Quế Hương lập tức tán thành.

Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Cái này không giống phong cách hành sự của ngươi! Ngươi nổi thiện tâm muốn phóng sinh thì lập tức thả chúng nó về sông đi. Nếu ngươi muốn ăn thì cầm về nhà giết ăn, coi như siêu thoát nó. Đem về nhà nuôi nửa chết nửa sống, nhốt nó trong ao nhỏ sau nhà ngươi. Tính cái gì chứ?”

Cửu Nhi nghe xong do dự, nghĩ có nên quay đầu thả cá về sông không?

Lâm Xuân thấy hắn dừng chân lại, kinh ngạc hỏi: “Không phải người thật muốn thả hai con cá chép này chứ? Người đã hứa nguyện trong miếu nương nương à?”

Cửu Nhi lúng túng cười không thể giải thích, chỉ đành đi theo mà thôi.

Đến lối rẽ, cùng Lâm Xuân, Đỗ Quyên chào một tiếng, rồi cùng Quế Hương đi.

Đến cửa nhà, hắn từ trong giỏ cá bắt ra một con Hồng Lý và một con cá trắm cỏ lớn, nói với Quế Hương: “Cho người! Đừng nói ta keo kiệt không chiều cổ muội muội.”

Quế Hương cười nói: “Hai con Hồng Lý tách ra không tốt. Không bằng để lại đây nấu đi, buổi trưa ta ghé đây ăn.”

Cửu Nhi vừa nghe, vội thả cá vào giỏ, “Người gọi cô cô tới ăn luôn.”

Không phải hắn luyến tiếc, mà là Quế Hương diễn giải với tâm tư khác: không thể phóng sinh, cũng để chúng nó (tức hai con cá chép) chết chung, đồng loạt thoát ly khỏi đường súc sinh (như Đỗ Quyên thường nói) đi đầu thai.

Quế Hương liền cao hứng về nhà kêu nương nàng đi.

Nơi này, Cửu Nhi đem cá về nhà, nương và lão thái thái nhìn cũng nói hôm nay vận khí hắn tốt, có thể bắt được một cặp Hồng Lý sáng rỡ.

Cửu Nhi đắc ý nói: “Còn phải nói. Đây là cùng Đỗ Quyên mới bắt được.”

Vợ Đại Mãnh nghe xong, cùng tổ bà bà trao đổi ánh mắt, hỏi: “Đỗ Quyên cũng đi? Không phải người đi cùng Quế Hương sao?”

Cửu Nhi liền đem chuyện Đỗ Quyên túi tôm nói.

Nghe nói sau đó Lâm Xuân cũng tới, vợ Đại Mãnh thở dài, không tiếp tục đề tài này nữa, cầm lấy giỏ cá nói: “Buổi trưa làm cá sốt chua ngọt. Người đi tắm rửa trước đi, tóc đều ướt sũng.”

Tâm tình Cửu Nhi bay cao, mạnh mẽ xoay người, đi vào trong.

Lại nói Hoàng gia, tỷ muội Đỗ Quyên về đến nhà, thu thập một phen rồi ăn cơm trưa.

Sau bữa cơm, bởi vì ngày mưa không cần xuống ruộng làm việc, Phùng Thị kêu khuê nữ thêu thùa may vá, đỡ phải ở phòng bếp mớm meo, còn nàng đem tôm rửa sạch, bỏ vào nồi dùng lửa nhỏ sấy tôm trên giường lò.

Ngày mưa nhàn nhã, Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly thay quần áo sạch sẽ, ngồi ở cửa nhà chính thêu thùa may vá. Hoàng Lão Thực ở một bên tu bổ gùi giỏ bị con chuột cắn phá hư, mấy cha con vừa làm việc vừa nhàn thoại nói giỡn.

Phùng Thị sấy tôm, dùng cái sàng to để đựng, trải tôm ra để ở một bên, đợi nguội hẳn mới gói lại đem cất. Bận xong xong, nàng vào nhà thay đổi một kiện xiêm y sạch sẽ, lại cầm một cái đế giày đi ra.

Hoàng Ly thấy nương cũng tới, vội vàng bung cái đòn ghế cho nàng ngồi.

Mắt của Phùng Thị không sáng bằng trước kia, ngại trong phòng tối, trực tiếp mang ghế dài ra mái hiên trước nhà ngồi, cùng khuê nữ thêu thùa may vá nói chuyện.

Nàng ngồi ngay hướng đông, đối diện Lâm gia.

Trong cơn mưa bụi, tuy nhà Lâm gia xây chưa xong, nhưng sương phòng cũng rất đồ sộ, nhà mình căn bản không thể so, nàng liền nhìn ngậy người, trong lòng thắc mắc: vì sao Lâm gia không đến cửa cầu hôn cho Lâm Xuân?

Chương 177

Đồ Cưới

Số phận Lâm gia tươi sáng.

Nông thôn có thuyết pháp: nếu chim yến làm tổ dưới mái hiên, gia nghiệp nhất định hưng vượng.

Dưới mái hiên Hoàng gia có một tổ yến.

Dưới mái hiên nhà cũ Lâm gia có 2 tổ yến. Lần này phá sập nhà chính, tổ yến chẳng những không có bị dọa chạy, ngược lại dời đến Đông sương phòng một lần nữa dưới mái hiên xây 2 cái tổ mới, có thể thấy được đối với Lâm gia có bao nhiêu quyên luyến.

Không chỉ như thế, Lâm gia còn có một con hổ, đuổi cũng đuổi không đi.

Thu Sinh lên núi săn thú, cho dù có thu hoạch cũng phải ra sức khiêng về. Từ lúc có Như Gió, cách vài ngày là từ trên núi tha về một món ăn thôn quê, cả nhà thịt ăn không hết, thường cho người thân cận. Vừa rồi Lâm Xuân còn đưa mấy cân thịt hươu bào cho Hoàng gia.

Mặt khác, bốn đứa con trai Lâm gia quả thật đều rất xuất sắc, có thể làm.

Cho nên, trừ bỏ Hạ Sinh đã định thân, Thu Sinh và Xuân Sinh đều bị người nhìn chăm chăm, tới cửa cầu hôn không biết bao nhiêu, rất nhiều phụ nhân hể rảnh là tìm vợ Đại Đầu làm thân,, ngay cả Đông Sinh 12 tuổi cũng bị người dòm ngó.

Trái lại Hoàng gia, Đỗ Quyên đã đến tuổi làm mai lại không có người hỏi thăm.

Hoặc nói là không dám đến.

Đầu tiên là năm đó Đỗ Quyên chính miệng nói, việc hôn nhân của nàng, Ngư nương nương có sắp xếp, bởi vậy người bình thường không dám đi cầu.

Lại có hai nhà Lâm Hoàng năm xưa có nói qua định thân, Đỗ Quyên và Lâm Xuân rất thân cận, người ta không dám tiến tới, nhưng Lâm Xuân lại bị người mơ ước, tới cửa cầu thân rất nhiều, có thể thấy được xã hội này nam nữ quá bất bình đẳng.

Thứ ba là Đỗ Quyên quá xuất sắc, cũng quá mạnh mẽ, ngay cả gia gia nãi nãi cũng không thể chế phục nàng, cho nên người bình thường căn bản không dám cưới.

Cuối cùng là người muốn cưới lại biết rõ mình. Đỗ Quyên đối với bọn họ mà nói, có chút mong muốn không thể thỏa được. Bởi vậy cũng không dám đến.

Bởi vậy Hoàng Ly sớm thả lời muốn chiêu con rể tới cửa, trước cửa Hoàng gia có thể giăng lưới bắt chim, 2 khuê nữ như hoa như ngọc cứng rắn không người hỏi thăm.

Phùng Thị cũng không quan trọng, dù sao người bình thường nàng cũng chướng mắt.

Nàng cảm thấy con trai khắp thôn này, trừ bỏ Lâm Xuân và Cửu Nhi, thật không tìm ra người xứng đôi với Đỗ Quyên, chỉ ngạc nhiên sao Lâm gia còn không đến cửa cầu hôn. Thấy bộ dáng thân thiết với Đỗ Quyên của Lâm Đại Đầu và vợ hăn vợ, thật không giống bộ dáng muốn từ hôn, nàng liền nghi ngờ.

Nhưng Đỗ Quyên nói cho nàng biết: hôn sự của nàng Ngự nương nương có an bài khác, nói nàng không cần quản. Hỏi an bài cái gì, Đỗ Quyên cũng không nói, chỉ nói đến thời điểm sẽ biết.

Nàng nhìn nhìn 2 khuê nữ, đều xinh như hoa, trong lòng liền bình thường trở lại, không lo lắng chút nào các nàng không gả đi được. Nếu thật trong núi không có người tốt, thì nhờ ông ngoại các nàng ở ngoài núi tìm giúp một nhà khá giả.

Còn có con trai nữa...

Nghĩ tới việc này, nàng mím môi cười, cúi đầu dùng sức kéo chỉ.

Mấy mẹ con đang làm đồ cưới cho Hoàng Tước Nhi.

Gia dụng khí cụ Lâm gia đều chế tác đầy đủ, hơn nữa rất tinh xảo tốt đẹp, Hoàng gia dù tốn hết công sức cũng không làm được tốt hơn, bởi vậy sau khi mọi người thương lượng xong quyết định: làm thêm chút việc may vá, đây đúng là khiêm khuyết của Lâm gia. Gia dụng khí cụ thì không cần làm.

Vì thế mấy năm qua, Hoàng gia lục tục mua vải dệt, tích góp bông vải, thừa dịp nhàn rỗi, mẹ con các nàng từng chút từng chút mua thêm đệm chăn bao gối, khăn trải bàn, đệm gối đầu cho Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh.

Xiêm y giày dép là từ năm nay mới bắt đầu làm. Bởi vì Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi trước đó còn nhỏ, đều đang ở tuổi lớn. Nếu làm sớm, đến lúc đó lại không thể mặc, uổng phí công phu.

Hoàng gia đồ cưới, nói không bao nhiêu tiền thì cũng thật không bao nhiêu tiền, đều là vải bông phổ thông, nhiều lắm là dùng lụa bố; nói quý trọng thì cũng quý trọng, những gia đình nhỏ bình thường mua không nổi, trong đó có thật nhiều quần áo bằng da lông thú, bên ngoài là lớp lụa, bên

trong lót bằng da thú, có áo khoác, áo trấn thủ, khăn quàng, áo khoác, nhà địa chủ phú hộ không nhất định có thể có.

Mấy mẹ con vừa bận rộn, vừa nói cười.

Làm ước chừng hơn một canh giờ, Hoàng Ly chịu không nổi, đứng dậy đi lấy đồ ăn, châm trà cho mọi người, để mọi người nghỉ tạm, ăn vài thứ.

Phùng Thị cũng buông đế giày, đi phòng bếp đem thịt hươu bào hầm lửa nhỏ trong nồi xào qua một lần. Ném một miếng thịt, cảm thấy đã mềm, liền tắt lửa, để lại vài đóm than cháy dở, cơm chiều cũng có thể ăn.

Đúng lúc này, tiểu di Phùng Minh Anh tới.

Cầm dù dán giấy dầu màu đỏ sậm, trên cánh tay đeo một cái rỏ nhỏ, một tay nắm tiểu Viễn Thanh, từ trong mưa bụi lượn lờ đến gần, cực kỳ giống một bức họa. Đỗ Quyên nhìn tâm tình xúc động, như không tin vào mắt mình.

Hoàng Ly bước lên phía trước tiếp đón, cười nói: “Viễn Thanh, ta đang nhớ ngươi đây.”

Tiểu Viễn Thanh giong già kêu lên: “Hoàng Ly tử tử, Đỗ Quyên tử tử, Tước Nhi tử tử!” Bộ dáng nhỏ nhắn thân thiết, giống như đã nhiều ngày không gặp, kỳ thật sáng nay nàng còn ăn điểm tâm ở Hoàng gia.

Phùng Minh Anh đi vào dưới mái nhà, cất dù, cười nói: “Nàng ở nhà cứ lái nhái nhắc biểu tử, nháo cho ca ca của nàng cũng không chịu viết chữ, ta phải mang nàng đi.”

Đỗ Quyên bưng cái băng ghé đến cho Phùng Minh Anh ngồi, từ trong rỏ kim chỉ cảm ra một kiện xiêm y cúi đầu vẽ lên.

Đang nói giỡn, một bóng dáng lại tới cửa viện, là vợ Đại Đầu.

Nàng vội vội vàng vàng chạy vào, ngay cả ô dù cũng không che, hơi khom lưng, trên tay nắm chặt một cái đế giày, sợ bị mưa dính ướt, bởi vậy che chở.

Phùng Thị nhìn thấy buồn cười, cao giọng nói: “Vội cái gì? Không bung dù thì cũng đội cái đầu lạp. Mắc mưa, ngã bệnh ta coi ngươi còn chạy được nữa hay không!”

Vợ Đại Đầu ba bước làm thành hai, vọt tới dưới mái hiên, thở ra một hơi, dùng tay phủi nước trên người, vừa cười nói: “Chỉ mấy bước được, phí chuyện đó làm cái gì. Ta không dễ dàng tranh thủ thời gian đi ra một lúc, phải nghĩ cái này tưởng cái kia, vậy thì ta không cần ra ngoài.” Mọi người đều cười, nói đầu mà bận rộn đến mức như vậy.

Phùng Minh Anh nói: “Vội như vậy ngươi còn ra ngoài làm gì? Nếu trên tay ngươi không cầm đế giày, ta còn tưởng là ngươi là có việc gấp gì nữa, đầu nghĩ tới ngươi đến để thêu thùa may vá chứ.”

Vợ Đại Đầu ngồi xuống cái ghế Đỗ Quyên đưa tới, nói: “Nếu đợi làm xong mới đi, đời này ta cũng đừng nghĩ đi ra. Còn không phải là cha bọn hần, thấy ta mệt đến gập cả người, phát ngoan nói, người đừng để ý, cứ đi ra ngoài dạo đi, cơm chiều cũng đừng gập về làm, mấy tên tiểu tử này có đói một bữa cũng không chết được! Ta nghĩ cũng phải, liền đi ra, ngay cả bắt cũng chưa rửa nữa.”

Mọi người nghe xong đều cười.

Đỗ Quyên nhìn mặt mũi Đại Đầu thím già nua, thấy không đành lòng.

Mấy năm nay, nét mặt nương sáng sủa hơn nàng rất nhiều.

Có thể thấy được nhà toàn con trai thật sự rất bận tâm mệt nhọc.

Nàng liền cười nói: “Thím, kỳ thật người nấu cơm không cần xào nhiều đồ ăn. Trong nhà có thịt, nấu một nồi lớn, rồi bỏ chút rau khô vào hầm là đủ. Rau xanh cũng giống vậy, xào đến lúc chín một nửa, đổ thịt hầm vào, nấu thêm một lúc nữa là được. Có 2 món ăn là đủ ăn cơm rồi.”

Vợ Đại Đầu vội cười nói: “Bây giờ ta nấu theo cách đó. Cái gì cũng bỏ vào nấu chung, nấu một nồi lớn, không ăn coi như xong.”

Đang nói chuyện, Hoàng Tước Nhi khẽ cúi đầu, bung ly trà đến.

Nàng vội tiếp nhận uống một ngụm, một mặt đánh giá nàng dâu tương lai này, tính toán lúc nào có thể lấy vào cửa.

Chợt thấy trên tay Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi là cỡ giày lớn, Đỗ Quyên đang thêu hoa lên cái áo gối lớn màu đỏ, liền biết các nàng đang chuẩn bị đồ cưới cho Hoàng Tước Nhi. Mấy thứ này tương lai đều đưa vào Lâm gia, nhất thời cười không khép được miệng.

Ba nữ nhân là thành một sân khấu, hướng chi đều có con cái, lại là thân gia, mấy người Phùng Thị nói hoài không hết chuyện.

Tỷ muội Đỗ Quyên chỉ có phần nghe, rồi đùa giỡn với tiểu Viễn Thanh.

Làm một hồi, Đỗ Quyên ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài sương mù dày hơn.

Trong bụng nàng vừa động, buông kim chỉ chạy ra ngoài.

Ở dưới mái hiên cầm lấy đầu lạp đội lên, dọc theo tảng đá chân tường đi đến phòng phía đông. Những bản đá xanh này là do Hạ Sinh giúp lót đường, trải ở giữa sân và bốn phía, hình thành hình chữ “Điên”, để ngày mưa dễ đi, không dẫm lên bùn lầy lội.

Đi đến hết tường viện, một màu xanh đậm đập vào mắt.

Tỷ muội các nàng trồng rất nhiều hoa kim ngân dọc theo tường viện, bò đầy lên đầu tường. Vào mùa xuân và hạ, ba mặt tường viện hoàn toàn bị dây

leo màu xanh bao trùm, hoa trắng hoa vàng đủ loại hình dáng, từng đôi, từng đám, nở hết sức phồn thịnh, hương thơm toả khắp.

Dưới chân tường trồng nhiều nhất là hoa Nguyệt Quế, góc tường cũng có hoa la đơn, hoa phượng tiên, hoa phấn cũng có, nhưng không ai quản, tự sinh tự diệt.

Mùa này, hoa kim ngân và hoa nguyệt quế nở, hoa la đơn vừa đâm chồi, từng nhánh non chậm rãi giã nở ra, hoa phượng tiên và hoa phấn cũng mới trưởng thành.

Tất cả thực vật, đều được gột rửa dưới cơn mưa phùn, bày ra màu xanh mơn mớn, hoa cũng phá lệ kiêu diễm, rung rung nước, không như lúc mưa lớn, hoa bị mưa đánh đến tơi tả không chịu nổi.

Nhìn màu xanh đậm, tâm tình cũng xanh mênh mang!

Không phải Đỗ Quyên chỉ lo phong nhã. Qua ít ngày nữa, nàng sẽ trồng đậu cove và bí đỏ dưới chân tường. Đến thời điểm, đậu cove cũng leo lên đầu tường, cùng hoa kim ngân tranh nhau ánh sáng. Màu tím của hoa đậu cove roi xuống, rồi đậu cove kết trái, tùy tay có thể hái. Dây bí đỏ thì sẽ lan tràn dọc theo chân tường. Vạch những phiến lá to ra tìm kiếm bí đỏ là chuyện nàng thích làm nhất.

Thấy nàng đi ra thông khí, Hoàng Ly cũng nhin không được nắm tiểu Viễn Thanh chạy tới.

Hoa nguyệt quế màu hồng nhạt tinh thuần, hơn nữa mang theo giọt sương trong suốt, Đỗ Quyên rất yêu thích, hái hai đóa xuống cài lên đầu Hoàng Ly và tiểu Viễn Thanh.

Vợ Đại Đầu nhìn cười nói: “Con gái thường thích hoa cỏ.”

Mới nói xong, cách vách tường Đông Sinh hô lớn: “Nuơng, mợ tới.”

Nàng nghe xong sững sốt, vội hỏi: “Mợ nào?”

Đông Sinh trả lời: “Đại mợ. Còn có Tiểu Phương biểu tỷ và Tiểu Liên biểu tỷ.”

“Nga, tới!” Vợ Đại Đầu nghe nói xong, vội vội vàng vàng cầm kim vào đế giày, thu gọn chỉ khâu, đứng dậy đi ra ngoài, “Người nói có phải là ta không có phúc, không dễ dàng tranh thủ thời gian đi ra dạo một hồi, trong nhà lại có người tới. Mới đi ra có một lát!”

Phùng Minh Anh cười nói: “Sao lại không phúc, đây không phải là có sẵn người tới giúp sao.”

Vợ Đại Đầu vội vàng chạy, không nghe lời nói.

Phùng Minh Anh nói khẽ với Phùng Thị cười nói: “Lại tới nữa!”

Nháy mắt mấy cái, cho Phùng Thị một ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

Phùng Thị nhìn về phía Đỗ Quyên đứng lặng trong mưa, thầm thở dài.

Lâm Xuân đại mợ mang theo khuê nữ nhà mình và chắt nữ đến, để hỗ trợ cho em chồng. Bởi vì Lâm gia muốn khởi công xây nhà, mỗi ngày việc nấu nướng rửa dọn rất nhiều, em gái chồng một mình, đích thực rất mệt.

Đương nhiên, còn có tâm tư khác.

Chương 178

Bị Ưu Ái Phiền Nã

Đỗ Quyên ngắm cảnh một hồi, lại trở về thêu thùa may vá.

Đường đệ Tiểu Thuận tới, nàng bỏ lại công việc đi giảng bài cho hấn và Hoàng Ly.

Đang bận rộn, chợt nghe tiếng chim hót thanh thúy truyền đến, nàng vội vàng buông cây bút làm từ lông gà trong tay xuống, đối với hai người nói: “Giải đề bài này trước đi.” Nói xong đi ra ngoài.

Trong sân Lâm gia, Lâm Xuân đứng trong góc sát tường Tây sương đang nhìn qua bên này.

Thấy nàng tới, hấn hô một tiếng “Đỗ Quyên”.

Hấn không cầm dù, cũng không mang áo mưa, đầu trần đứng trong mưa. Nước trên tóc, trên mi rơi xuống từng giọt nhỏ mịn như những hạt thủy tinh. Nước trên mi long lanh càng làm cho đôi mắt đen nháy có vẻ mông lung sâu thẳm.

Đỗ Quyên nhìn cảm thấy có nét phong tình, nhin cười không được.

Lâm Xuân thấy nàng cười ái muội, đầu mày giật giật, hỏi: “Cười cái gì?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không có gì. Người tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Xuân cũng không truy vấn, nói: “Sáng mai gà gáy sáng là phải đi. Buổi tối người chuẩn bị trước. Đừng quên mang áo mưa, mặc áo tối.” Hấn đang nói tới chuyện lên núi hái trà.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Biết.”

Đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhô ra từ góc tường sau lưng hấn, là một bé gái mười ba mười bốn tuổi, tò mò đánh giá nàng.

Nàng mỉm cười chào hỏi nàng, lại hướng Lâm Xuân bĩu môi, hỏi: “Đó là biểu muội người?”

Lâm Xuân liền quay đầu nhìn lại.

Đứa con gái thấy hấn quay đầu, vội vàng ngượng ngừng co người trốn sau góc tường.

Lâm Xuân cũng không kêu nàng tới giới thiệu với Đỗ Quyên, chỉ quay đầu, nói: “Àn. Là khuê nữ nhị cữu ta.”

Nói xong, Đỗ Quyên đang muốn đi, Lâm Xuân lại gọi nàng lại, cười nói: “Người làm thêm một ít thức ăn mang theo, ta không mang.”

Mẹ hấn thật quá mệt mỏi. Hấn không muốn phiền nàng. Hơn nữa Đỗ Quyên làm thức ăn ngon, hấn cũng không khách khí, trực tiếp liền đề nghị.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ai! biết.”

Hai người ai nấy tự quay đầu trở về không đề cập tới.

Suốt đêm không nói chuyện. Rạng sáng hôm sau, Đỗ Quyên và Hoàng Ly rửa mặt xong liền xuất phát. Đòng hành còn có Cửu Nhi, Lâm Xuân và Đông Sinh.

Mang theo Đông Sinh và Hoàng Ly, hoàn toàn là vì rèn luyện bọn họ.

Tuy Nhậm Tam Hòa không thu Đông Sinh làm đồ đệ, Lâm Xuân lại tự mình dạy đệ đệ võ công.

Nếu là rèn luyện, đương nhiên không thể chậm rãi đi. Huống hồ theo như Lâm Xuân nói, nếu đi bình thường, sợ là trưa ngày hôm sau mới đến, đêm nay cũng đừng nghĩ trở lại. Vì thế, mấy người vừa ra khỏi thôn, liền buông tay chân chạy gấp.

Càng đi sâu trong núi, càng nhiều cây to lâu năm che trời, vách đá cao ngất, tùy ý có thể thấy được dây leo rũ xuống, tiếng nước chảy vang rền, lại có u cốc thanh tuyền, chim hót và nước suối đình đông.

Như Gió chạy ở phía trước.

Trong rừng sâu núi cao, vô luận lên núi hay xuống núi nó đều chạy nhanh như gió, hiện ra hết bản sắc vua của núi rừng.

Chạy không sai biệt lắm hai canh giờ, sắc trời mới sáng rõ.

Mặc dù không mưa, nhưng sương mù trong núi giăng đầy, không khác gì ngày mưa.

Trong ba người, võ công Lâm Xuân giỏi nhất, tự nhiên là chịu đựng được, Hoàng Ly và Đông Sinh thì không được. Đông Sinh đầu tiên kêu lên: “Ngừng... Dừng một chút. Ta không chịu nổi.”

Cong lưng, tay chống đầu gối thở.

Hoàng Ly cũng bần rợn kêu lên: “Ta đói bụng đến choáng váng.”

Đỗ Quyên hỏi Lâm Xuân: “Có còn xa lắm không?”

Lâm Xuân đánh giá bốn phía, nói: “Đi được một nửa.”

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Nếu không thì nghỉ ngơi một chút đi. Uống nước, ăn một chút gì đó.”

Cửu Nhi lại sầm mặt, uy nghiêm đối Đông Sinh hai người nói: “Mới chạy có một lúc đã không chịu nổi? Không cho nghỉ, uống nước rồi đi tiếp!”

Đông Sinh kêu rên một tiếng, nói: “Gà gáy đã xuất phát, đây đã là nửa buổi sáng, còn chỉ tính “một lúc”?”

Lâm Xuân cũng không nói lời nào, cởi túi đeo trên lưng xuống, lấy ống trúc đựng nước, lương khô ra, đứng tại chỗ chia cho mọi người ăn uống.

Lương khô là bánh ngô sấy trên giường lò, có bánh nhân đậu ngọt, măng chua hầm thịt, đều rất thơm giòn, do tỷ muối Đỗ Quyên tối qua làm.

Mỗi người được chia 2 cái bánh, uống chút nước, Lâm Xuân liền thu dọn lại, trầm giọng nói: “Đi!” Rồi dẫn đầu đi trước.

Hắn tuy không như Cửu Nhi lớn giọng răn dạy, khẩu khí lại không cho phép nghi ngờ.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Ly và Đông Sinh buông thõng tay, tỏ vẻ bất lực.

2 đứa nhỏ hét cách, chỉ có thể nhận mệnh theo sát bọn họ tiếp tục đi.

Rất nhanh tới buổi trưa, cuối cùng đã tới một tòa núi cao.

Thái dương đã lên cao phá vỡ mây mù chiều qua kẽ lá, sương mù dày đặc trong sơn cốc từng chút tán đi.

Lâm Xuân đối với Đỗ Quyên nói: “Ăn chút gì đó trước đi, đợi nắng làm khô sương trên lá trà rồi hãy hái. Bằng không hơi nước nặng, cứ thế cũng về thì hỏng hết.”

Đỗ Quyên gật đầu tán đồng.

Đông Sinh và Hoàng Ly vừa nghe, lập tức ngã xuống đất.

Cửu Nhi nhìn quanh, tìm một chỗ rộng bằng phẳng, tiếp đón Lâm Xuân và Đỗ Quyên nói: “Đến nơi này ngồi.” Rồi hướng Đông Sinh quát: “Đừng tùy tiện ngồi loạn. Đến trên núi còn không coi chừng chút!”

Đông Sinh vội vàng đứng bật dậy, thuận thế còn kéo Hoàng Ly.

Hai người vừa đi qua, vừa nói thầm, nói Cửu Nhi ca ca tựa như sát thần.

Lâm Xuân mở toàn bộ bao gói ra, bên trong còn chừng mười mấy cái bánh ngô. Cửu Nhi cũng mở túi ra, lại là mấy hộp điểm tâm, còn có hơn mười mấy cái mìn thầu.

Hắn cười nói: “Điểm tâm là cô cô mang đến, ta đều lấy hết.”

Hoàng Ly nhanh tay đoạt lấy một hộp điểm tâm, ôm ăn. Cửu Nhi nhìn những cái bánh ngô, cười hỏi Đỗ Quyên nói: “Đều do ngươi làm?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ta và đại tỷ làm.”

Cửu Nhi lại hỏi Lâm Xuân: “Của ngươi đâu?”

Lâm Xuân chỉ vào bánh ngô nói: “Không phải đây sao!”

Cửu Nhi cười nói: “Ngươi gặp may.”

Vì thế đều ăn.

Đông Sinh vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Đại mợ còn nói để Tiểu Phương và Tiểu Liên biểu tỳ đi theo. Nếu thật đi theo, lúc này chỉ sợ chúng ta mới đi ra khỏi thôn phía sau núi.”

Cửu Nhi nghe xong ngẩn ra, nhìn Lâm Xuân thất thanh nói: “Biểu mọi người tới? Ai nha, chung thân của người tới rồi!”

“Phốc!”

Đỗ Quyên phun ra một mảnh bấp ngô vụn, bất khả tư nghị nhìn chằm chằm thiếu niên.

Lâm Xuân cũng ném cho Cửu Nhi một ánh mắt tức giận, nói: “Đừng có nói nhảm!”

Cửu Nhi đối với Đỗ Quyên cười lảo lĩnh nói: “Đỗ Quyên, người không biết, mợ hẳn trăm phương nghìn kế muốn đem khuê nữ gả cho Lâm Xuân...”

Đỗ Quyên chặn đứng lời hấn, giận trách: “Cửu Nhi, người là đại trưởng phu, cần phải có phong độ quân tử, đừng dùng giọng điệu như vậy nói người ta. Lại nói, người và Lâm Xuân đều xuất sắc, người ta ưu ái các người cũng là nhân chi thường tình. Chẳng lẽ nhất định muốn người ta nói các người không nên thân, như cút chó thói ghét bỏ các người mới thanh tịnh?”

Cửu Nhi vội gật đầu nói: “Ta chỉ nói với người.”

Tiếp đến chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Xuân hét lớn: “Mợ người và biểu mọi người tới, người còn kêu Đỗ Quyên giúp người chuẩn bị lương khô?”

Lâm Xuân theo dõi hấn nói: “Không được sao?”

Cửu Nhi đương nhiên không dám nói không được, hấn còn chưa có tư cách này, chỉ có thể lầu bầu nói: “Người cũng không sợ mệt Đỗ Quyên. Nhiều bánh bột ngô như vậy, sấy giường lò lâu lắm.”

Lâm Xuân nghe xong không lên tiếng.

Cửu Nhi lại hỏi biểu mọi người hấn đến đây lúc nào, khi nào thì đi.

Lâm Xuân lạnh nhạt nói: “Nhà xây xong thì đi.”

Cửu Nhi đồng tình nhìn hấn.

Không phải hấn nhiều chuyện như đám phụ nữ, chỉ vì hấn biết rõ nhà cậu Lâm Xuân có “dã tâm” đối với hấn. Tuy hấn không biết rõ tâm tư Lâm Xuân, lại biết hấn tuyệt không thích biểu mọi người, bởi vậy rất đồng tình hấn.

Hai người vừa là huynh đệ, lại là bạn tốt, hấn đương nhiên không hi vọng Lâm Xuân bị ép.

Nghĩ tới việc này, hấn ghé mắt nhìn về phía Đỗ Quyên.

Nàng đã tháo đầu lạp xuống, đầu không chải tóc kiêu dành cho con gái, mà cột tóc như bọn họ, ghim khăn trùm đầu. Cái cổ thon dài cổ bị áo cao bao kín, phòng ngừa bị nhánh cây quét trúng hoặc là muỗi đốt; hai má hồng hồng, hai mắt trong trẻo có thần. Nhìn qua thật là một thiếu niên tuấn tú nhẹ nhàng.

Tim hắn đập nhanh hơn, không thể dời hai mắt.

Hắn từ trước đến giờ hào phóng, hắn không có cách nào hình dung được nét đẹp con gái, chỉ cảm thấy Đỗ Quyên là người con gái duy nhất làm hắn động tâm.

Hắn đột nhiên hỏi: “Đỗ Quyên, ta đi đầu quân, người nói có được không?”

Đỗ Quyên ngăn ra, vội nói: “Đương nhiên được. Thiếu niên phần lớn đây nhuệ khí, đầy cõi lòng hào hùng. Nếu người muốn đi ra ngoài lang bạt, thì theo ý của mình đi làm. Cầu được công danh hay không, không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là người lang bạt trải nghiệm nhân sinh.”

Cửu Nhi có được sự đồng ý của nàng, vui vẻ cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu ta không ra ngoài liêu mạng, không cam lòng đâu. Đỗ Quyên, người thích ở trong núi hay đi ra ngoài?”

Nói xong nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt sinh động chuyên chú.

Lâm Xuân sững sốt, nhìn Cửu Nhi, lại nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta đương nhiên thích trong núi này. Bất quá, có cơ hội ta cũng sẽ ra ngoài đi một chút, xem thiên hạ Đại Tĩnh.”

Không cần phải nói, nàng thích trong núi này.

Nhưng tương lai Dương Nguyên sẽ trở về sao?

Nếu Dương Nguyên khôi phục ký ức của Lý Đôn, nàng chắc chắn hắn sẽ cùng nàng ở lại thôn Thanh Tuyền. Đương nhiên, thật vất vả hai người xuyên việt đến, nàng cũng sẽ cùng hắn đi ra bên ngoài một chút. Hắn có chí hướng gì, nàng đều sẽ cùng hắn đi hoàn thành.

Cửu Nhi liền cười vui vẻ.

Sở dĩ hỏi cái này, hắn cảm thấy Đỗ Quyên hy vọng hắn đại triển chí lớn. Nàng dạy hắn nhiều năm như vậy, nhất định là không hy vọng hắn an phận ở một góc, lãng phí cả đời.

Còn có, hắn cũng muốn thử sinh hoạt rộng lớn mạnh mẽ.

Cũng vì, hắn muốn kiếm một phần đại phú đại quý cho Đỗ Quyên, sau đó tùy nàng chọn lựa sinh hoạt mong muốn. Nếu nàng muốn đi ra ngoài một chút, hắn sẽ vì nàng sáng tạo cơ hội đó. Nếu là nàng muốn ở trong núi này, hắn tương lai cũng sẽ trở về.

Bất quá trước khi ra đi, hắn muốn định việc hôn nhân với Đỗ Quyên trước.

Chế độ mộ lính ở Đại Tĩnh rất nghiêm khắc, không chỉ quơ quào đại tráng đinh. Không có sở trường, thân thể gầy yếu là không cho nhập quân. Nếu đủ tư cách, một khi nhập quân, ngoài chuyện miễn trừ nghĩa vụ quân sự và cường bức lao động cho cả nhà, còn có xa xỉ quân lương và tiền đồ làm võ tướng.

Trong nhà nếu không có người đủ tư cách tòng quân, bình thường lấy lương tiền thay thế nghĩa vụ quân sự.

Nếu Cửu Nhi đăng lính, không thể nghi ngờ điều kiện là đầy đủ.

Đỗ Quyên cười tủm tỉm hỏi: “Ngươi nghĩ kỹ rồi?”

Cửu Nhi dùng sức gạt đầu nói: “Ta nghĩ kỹ.”

Đỗ Quyên lại chuyển hướng Lâm Xuân, hỏi: “Ngươi thì sao? Có muốn đi ra ngoài không?”

Lâm Xuân đang cắn một cái bánh bao, nghe vậy nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Ta còn chưa nghĩ kỹ. Trước đem tay nghề luyện thành thực chút rồi mới tính toán tương lai.”

Đỗ Quyên nhìn 2 thiếu niên, thập phần cảm khái.

Ăn xong, nắng gắt hơn, bọn họ liền hướng trên núi đi.

Đỗ Quyên thấy thế núi dốc đứng, thập phần khó đi, cười nói: “Núi này thật khó đi. May mà Quế Hương không tới. Nếu nàng tới, chỉ có thể ở phía dưới chờ.”

Cửu Nhi nói: “Còn nói sao, ta không dám nói cho nàng biết.”

Mà giờ phút này, Quế Hương vì Cửu Nhi lên núi không kêu nàng mà tức giận.

Chương 179

Sinh Hiềm Khích

Qué Hương ăn điểm tâm xong rồi đi tới tìm Cửu Nhi, rủ hẳn đi đánh cá.

Ai ngờ đại mợ nói Cửu Nhi đi lên núi.

Quế Hương có vẻ không vui, liền chạy đến tìm Đỗ Quyên.

Hoàng Tước Nhi nói cho nàng biết, Đỗ Quyên đi lên núi hái trà.

Nàng thất kinh hỏi: “Đi với ai? Sao không kêu ta?”

Hoàng Tước Nhi do dự một chút, nói: “Cùng Lâm Xuân đi. Hình như rất xa, ngay cả ta đều không được đi, nói là ta chạy không nhanh. Khả năng cũng là bởi vì lý do này mới không gọi người. Hoàng Ly cũng đi. À! còn có Cửu Nhi.”

Nàng đương nhiên muốn đếm cho hết số người đi, bằng không người ta cho rằng Đỗ Quyên và Lâm Xuân đi riêng lẻ ra ngoài sẽ không tốt.

Lòng Quế Hương thực không phải tư vị, nói lời từ biệt với Hoàng Tước Nhi xong, đi nhà Nhị Nha.

“Đỗ Quyên đi đâu hái trà, ngay cả người cũng không nói cho biết?”

“Ta không biết đâu.”

Nhị Nha thấy sắc mặt nàng không tốt, do dự một chút, lại nói: “Không phải lần nào chúng ta cũng đi chung.”

Bởi vì cây trà rải rác trên các đỉnh núi, có núi chỉ có mấy cây, quả thực không thích hợp nhiều người đi hái một lúc. Trước đây tỷ muội Đỗ Quyên cũng thường một mình hành động.

Quế Hương biết điểm này, nhưng hôm nay bất đồng. Hôm nay Lâm Xuân, Cửu Nhi đều đi, Đỗ Quyên lại không có gọi nàng.

Nhị Nha thấy nàng không ngồi, cũng không đi, tựa hồ rất bất an, lại nói: “Hay là chúng ta đi túi tôm đi, nếu không nữa thì đi đào măng. Hôm này thời tiết hoàn hảo.”

Quế Hương thấy nàng tò mò, bỗng nhiên cảm thấy, không có Đỗ Quyên, mình và nàng cũng không có bao nhiêu lời để nói, liền cô mím cười, nói: “Không được. Ta về nhà. Nương ta nói hôm nay trông đậu, ta đi hỗ trợ.”

Nói xong liền đi.

Nhị Nha nhìn theo bóng lưng nàng có chút sững sờ.

Quế Hương về đến nhà đứng ngồi không yên.

Suy nghĩ một lát, nàng bỗng nhiên đứng dậy đi về hướng nhà đường tử Hòe Hoa.

Hòe Hoa đang tựa vào giường thêu hoa.

“Hòe Hoa tử, chân ngươi đỡ hơn chưa?”

Nàng cười hì hì hỏi.

Ánh mắt Hòe Hoa khẽ động, thoáng nhìn phía sau nàng, không thấy người khác, liền cười nói: “Đỡ rồi. Đem ghế kia chuyển qua đây ngồi. Sao ngươi lại tới lúc này? Không đi tìm Đỗ Quyên?”

Quế Hương kéo một chiếc ghế qua, ở bên cạnh giường ngồi xuống, vừa cười nói: “Đỗ Quyên lên núi hái trà. Đi thật sớm, ta không đuổi kịp.”

Hòe Hoa nghe xong kinh ngạc, hỏi “Đi với Nhị Nha?”

Quế Hương lắc đầu nói: “Đi với Lâm Xuân, Cửu Nhi ca ca.”

Tim Hòe Hoa run lên, kim suýt đâm vào tay.

Nàng nhìn Quế Hương đang kiệt lực làm ra vẻ không quan trọng, bỗng nhiên hiểu tâm tư và ý đồ đến đây của nàng. Nói tới, tuy nàng chỉ lớn hơn Quế Hương 1 tháng, nhưng hiểu chuyện hơn nàng nhiều lắm, cũng không đơn thuần thẳng thắn như Quế Hương.

Nàng liền mím môi cười, “Nga” một tiếng, tiếp tục thêu hoa.

Quế Hương thấy bộ dáng hiểu rõ của nàng, nhin không được hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Hòe Hoa ngẩng đầu nhìn nàng, lắc đầu nói: “Không cười cái gì!”

Quế Hương liếc nàng một cái, nói: “Ngươi cho là ta mù chắc!”

Hòe Hoa lại mím môi cười, nói: “Khó trách Cửu Nhi ca ca đối Đỗ Quyên...”, ngừng một lát, nghi ngờ nhìn Quế Hương nói: “Ngươi và Đỗ Quyên thân như vậy, ngươi không nhìn ra?”

Trong lòng Quế Hương bất an, bật thốt lên: “Nhìn ra cái gì? Ngươi nói càn nói bậy cái gì vậy!” Vẻ mặt rất giận.

Hòe Hoa ngẩn ngơ, nói theo: “Kia... vậy là ta nghĩ sai rồi.”

Quế Hương càng nóng nảy hơn, chất vấn: “Ngươi nghĩ sai cái gì?”

Nhất định muốn nàng nói ra.

Hòe Hoa bất an nói: “Cũng không có gì. Quế Hương, ngươi có muốn uống trà hay không?”

Nhưng nàng càng phủ nhận, càng muốn chuyển đề tài, Quế Hương càng không buông, càng muốn truy vấn.

Hòe Hoa bị hỏi nóng nảy, thành khẩn nói: “Quế Hương. Ta cũng là đoán mò, chưa từng nói qua với ai. Cửu Nhi là con trai của cậu người, trong chuyện này người khẳng định rõ ràng nhất. Người nói không có gì, vậy khẳng định cũng không sao, là ta xem nhầm. Ta nói, không phải là nói càn nói bậy. Việc này cũng không thể nói bừa. Hai người chúng ta và Đỗ Quyên đều tốt, không thể nói bừa.”

Lòng tò mò của Quế Hương hoàn toàn bị khơi dậy.

Lại nói, nàng không như Hòe Hoa nói là hiểu rõ ràng. Bởi vậy nàng một lòng muốn làm rõ, vì sao Hòe Hoa cho rằng Cửu Nhi và Đỗ Quyên tốt, là một đôi. Tuy rằng nàng không nói trắng ra, nhưng nàng nghe ra ý này.

Nàng cũng cảm thấy mình quá gấp gáp, liền định tâm, nghiêm túc hỏi: “Đỗ Quyên đã cùng Xuân Sinh ca ca định thân, sao người kéo nàng và Cửu Nhi ca ca thành một đôi?”

Thấy nàng tự mình nói ra, trong lòng Hòe Hoa buông lỏng.

Nàng nghi ngờ hỏi: “Bọn họ đã quyết định?”

Quế Hương không nhịn được nói: “Khi còn nhỏ hai nhà đã nói rồi mà.”

Hòe Hoa cẩn thận trả lời: “Nhưng ta thấy Đỗ Quyên và Xuân Sinh không giống như thế. Bằng không, sao bọn họ còn chưa định thân chứ?”

Quế Hương cười nhạo một tiếng nói: “VẬY người đi hỏi Đại Đầu cữu đi. Người ta thích lúc nào định thân còn phải nói cho người biết sao? Đỗ Quyên và Xuân Sinh ca ca thân như vậy, làm sao có thể gả cho người bên ngoài!”

Hòe Hoa lại “Nga” một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta còn tưởng rằng Đỗ Quyên và Xuân Sinh ca ca bú cùng một bầu sữa mẹ, lại là từ nhỏ lớn lên với nhau, cho nên thân như huynh muội. Ở chung tốt như vậy, lại không định thân, khẳng định là coi Xuân Sinh như ca ca. Đỗ Quyên và Cửu Nhi ca ca thì không phải như vậy. Xem ra là ta nghĩ lầm.” Quế Hương liền ngây dại.

Theo lý bình thường thì thật đúng là như vậy.

Cho dù là định thân, ở chung cũng sẽ kiêng dè chút, như Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi vậy. Nhưng Đỗ Quyên và Lâm Xuân đều bình thản, đúng như lời Hòe Hoa nói, giống như Huynh muội.

Quế Hương bị đả kích.

Bọn họ như huynh muội,, vậy Đỗ Quyên thật thích Cửu Nhi ca ca sao?

Trong thôn này, còn có người con trai nào có thể sánh bằng Lâm Xuân và Cửu Nhi?

Nếu Đỗ Quyên không gả cho Lâm Xuân, nhất định sẽ gả cho Cửu Nhi ca ca.

Không lý do, nàng cảm thấy mình không sánh bằng Đỗ Quyên.

Trong lòng đau xót, nàng cố cười nói: “Là người nghĩ lầm. Ta nghe Đại Đầu cũu nói qua vài lần ở nhà bà ngoại ta, nói nhất định phải cưới Đỗ Quyên làm con dâu. Xuân Sinh ca ca đem Đỗ Quyên như trong mắt mình, làm sao có thể cưới con gái khác chứ. Hấn không hề liếc mắt đến người con gái khác. Lần trước người ta lấy hấn và biểu muội hấn nói đùa, hấn không thèm để ý bỏ đi.”

Lời này thuyết phục Hòe Hoa, cũng vì thuyết phục chính nàng.

Sau khi nói xong, nàng đứng lên nói: “Hòe Hoa, nhà ta còn có việc, ta đi trước. Đợi Đỗ Quyên trở về, ta cùng nàng và Nhị Nha lại đến xem người.”

Hòe Hoa không yên lòng lên tiếng, nàng cũng bị lời của Quế Hương đã kích.

Chuyện hôn nhân đều là do trưởng bối làm chủ. Các nàng ở đây nghĩ ngợi thì có ích lợi gì, cuối cùng còn không phải đều là nghe trưởng bối.

Nhưng là, vợ chồng Lâm Đại Đầu nhận chuẩn Đỗ Quyên.

Còn có... Xuân Sinh hấn... cũng nhận chuẩn Đỗ Quyên.

Trong lòng nàng cũng khó chịu, không khá hơn Quế Hương bao nhiêu.

Đang xuất thân, nương nàng đi vào, bưng một chén thuốc nồng nặc màu nâu.

Đem bát đưa cho khuê nữ, nương Hòe Hoa hỏi: “Vừa rồi là Quế Hương tới?”

Hòe Hoa gật đầu, một hơi đem thuốc uống hết. Lại tiếp nhận nương đưa nước súc miệng.

Nương Hòe Hoa cau mày nói: “Sao Cửu Nhi không có tới? Hôm nay nương giết một con gà, muốn chờ hấn tới giữ hấn ở lại ăn cơm trưa nữa.”

“Nương, người nói gì vậy? Ngày hôm qua Cửu Nhi mang đồ tới cho ta. Nương, người đừng nghĩ những điều đó được không? Nhà mợ coi trọng Đỗ Quyên, việc này ai chẳng biết. Nếu người gấp gáp nhúng một tay vào, không chừng lại làm cho người chê cười xem thường.”

Hòe Hoa vừa thẹn lại vội, sợ nương nhớ thương Cửu Nhi, bởi vậy nói rất nặng.

Nương Hòe Hoa khinh thường hừ một tiếng, nói: “Đều coi trọng Đỗ Quyên, chẳng lẽ đem nàng chẻ ra làm hai, gả cho hai huynh đệ?”

Hòe Hoa thấy nương càng nói càng thô bỉ, đỏ mặt nói: “Nương, người đừng nói bừa! Người không sợ tiểu dượng của Đỗ Quyên sao? Lại nói, Đỗ Quyên cũng không phải là người như vậy. Nàng còn dạy ta đọc sách nhận được chữ nữa. Nương, người đừng hại ta bị người nói không biết tốt xấu.”

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ nhắc tới Nhậm Tam Hòa, trong lòng sợ hãi; lại nghe nàng luôn mồm khen Đỗ Quyên, đem ngón tay chọc vào trán nàng nói: “Người nha, người quá khờ dại! Người ta dỗ người vài câu coi như là người tốt. Nếu người biết tính kế bằng một nửa Đỗ Quyên, nương cũng không cần phí tâm.”

Hòe Hoa bắt đắc dĩ nói: “Nương, người nói cái gì đó! Đỗ Quyên thật sự rất tốt.”

Nàng là người thông minh, Đỗ Quyên làm người như thế nào nàng rất rõ ràng.

Nương Hòe Hoa ra vẻ như khuê nữ nàng bị lừa gạt, mắng nàng không cố gắng.

Bất quá, không có nhắc tới chuyện Cửu Nhi.

Quay đi lại phát sầu: Cửu Nhi thì không thể trông cậy vào, vậy khuê nữ phải làm thế nào đây?

Nàng cảm thấy, khuê nữ của mình xuất sắc nhất thôn Thanh Tuyền, trừ bỏ Cửu Nhi và Lâm Xuân, không ai có thể xứng đôi.

Nàng không thể nhớ thương Cửu Nhi, vẫn không thể nhớ thương Lâm Xuân sao?

Nhưng đến cùng, Lâm Xuân và Đỗ Quyên tính toán chuyện gì đây?

Việc này nàng nhất định phải làm cho rõ ràng, bằng không Đỗ Quyên thật chiếm 2 người trai hiền sao. Cũng không có đạo lý nha!

Không nói Hòe Hoa và nương đều có tâm tư riêng. Hơn nữa nói Qué Hương, trong lòng có một khối đá lớn đè nặng, không có mục tiêu đi dọc bên bờ sông, mắt nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Nàng khó chịu nghĩ, Xuân Sinh ca ca đối với Đỗ Quyên tốt như vậy, sao nàng có thể không thích hắn mà gả cho người khác chứ?

Nàng không cách nào tưởng tượng, nếu Đỗ Quyên thật gả cho Cửu Nhi, nàng phải làm thế nào?

Nàng đi tới đi lui, lại chuyển hướng đi Lâm gia.

Thấy Cửu Nhi còn chưa trở lại, nàng định đi tới nhà Lâm Xuân chờ.

Chuyến đi này, phát hiện biểu tỳ và biểu muội, Tiểu Phương và Tiểu Liên, đều tới nhà Lâm Xuân. Người mợ đó và Đại Đầu mợ không ngừng ám chỉ, ý

nói 2 có gái có thể làm ra sao, hiền lành thế nào, muốn đem Tiểu Phương hứa cho Thu Sinh, Tiểu Liên hứa cho Xuân Sinh...

Nàng nghe xong tức giận vô cùng: Tiểu Liên kia làm sao có thể so cùng Đỗ Quyên?

Làm sao Xuân Sinh ca ca có thể coi trọng nàng!

Nàng như tìm được mục tiêu phấn đấu, vừa giúp rửa rau, vừa nói chuyện với Tiểu Liên, nói tới nói lui đều nói chuyện Lâm Xuân chiếu cố Đỗ Quyên thế nào, Đỗ Quyên xuất sắc ra sao, Đại Đầu cậu và mơ hy vọng Đỗ Quyên làm con dâu Lâm gia vân vân, đả kích Tiểu Liên.

Nàng vốn là người đơn thuần, nói chuyện cũng không cố kị, ngay cả Tiểu Phương nàng cũng không khách sáo, ý tứ là Tiểu Phương không xứng với Thu Sinh ca ca, đừng si tâm vọng tưởng.

Tiểu Liên còn then thùng một chút, Tiểu Phương lại rất lợi hại, há miệng không buông tha người, cùng Quế Hương ngấm ngấm hay công khai đả kích lẫn nhau, người tới ta đi, thiếu chút nữa cãi nhau.

Ngày hôm đó, Quế Hương ở lại Lâm gia, ngay cả trưa cơm cũng không về nhà ăn.

Nương nàng kêu em trai tới tìm, nàng lấy cớ nói đợi Đỗ Quyên, muốn cùng nàng học một thứ, sai đệ đệ trở về.

Ai ngờ đợi mãi đến trời tối.